

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-9 У 1927/17
Дана 18.04.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са Иваном Ивановић као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Мирослав М. Николић, адвокат из Београда, Ул. 27. марта 11/І, против туженог Републичког геодетског завода, Београд, Булевар војводе Мишића 39, ради поништаја решења, 07-3 број: 952-02-23-5851/2016 од 23.12.2016. године, у предмету катастра – упис забележбе, у нејавној седници већа одржаној дана 18.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба тужиоца А.А., из ..., изјављена против решења Републичког геодетског завода–Службе за катастар непокретности Сомбор, број 952-02-13-27/2015 од 07.09.2016. године, којим је одбијен на катастарској парцели број ..., бр. ..., уписана у ЛН ... КО ..., захтев за упис забележбе забране отуђења и оптерећења непокретности као основни захтев, забележбе забране уписа стварних права на непокретности као први евентуални, остале забележбе прописне законом, као други евентуални захтев, а ради исходавања права у поступку реституције предметних непокретности, из разлога што предметни захтев, према

важећем законском пропису није предвиђен за упис у катастар непокретности.

У тужби поднетој Управном суду дана 09.02.2017. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога, истичући да предмет захтева представљају непокретности које су предмет реституције, на којој имовини није дозвољено било какво располагање у складу са одредбом члана 62. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, као и да су достављене све правно релевантне исправе за упис забележбе које испуњавају услове за тражени упис у катастру непокретности по основу забране располагања том имовином из члана 62. Закона о реституцији. Чињеница да су предметне непокретности за које је тужилац поднео захтев за забележбу управо непокретности које представљају предмет реституције, довољна је да се донесе решење о упису забележбе забране отуђења и оптерећења тих непокретности. Наводи да тужени ни првостепени орган нису извршили увид у списе конкретног предмета, захтева за реституцију овде тужиоца, иако се без тог увида које је тужилац предложио никако није могло потпуно утврдити чињенично стање. Такође, истиче да је предметни захтев тужиоца требало да буде одбачен а не одбијен, услед погрешне примене одредбе члана 126. Закона о државном премеру и катастру, па је у складу са тим тужилац онемогућен да заштити своје право подношењем другог уредног захтева за упис, што представља и повреду члана 6. Закона о општем управном поступку о начелу заштите права грађана. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење или да реши ову управну ствар, као и да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 36.000,00 динара и за таксе по одмерењу суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор, без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је дана 10.02.2015. године, тужилац поднео захтев за упис забележбе чињенице која се односи на забрану отуђења и оптерећења непокретности у Сомбору и то на катастарској парцели број ... и ... и приземној породичној стамбеној згради број ..., на катастарској парцели број ..., уписаним у листу непокретности број ..., КО ..., као основни захтев, упис забележбе чињенице која се односи на забрану уписа стварних права на предметним непокретностима, као први евентуални захтев и упис остале забележбе на предметним непокретностима као други евентуални захтев. У прилогу захтева доставио је копије Потврде о пријему захтева за враћање имовине, односно обештећење од 01.03.2014. године, поднеска РС Агенције за реституцију, Јединице за реституцију Нови Сад од 08.04.2014. године, извода из Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, члан 62. извода из ЗКУЛ ... КО ..., решења НР Србија-АП Војводина, НОО Сомбор, Комисије за национализацију, број 03-4423/604-1959 од 02.11.1959. године, решења Службе за катастар непокретности Сомбор број 952-02-2723/2012ц од 29.07.2014. године и решења Службе за катастар непокретности Сомбор број 952-02-3952/2012-ц од

31.07.2014. године. Имајући у виду да се из достављених исправа, Потврде о пријему захтева за враћање одузете имовине, односно обештећење од 01.03.2014. године, не може утврдити за које непокретности је поднета пријава, као и да су наведене исправе достављене у обичној копији, правилно је, према становишту туженог органа, поступио првостепени орган када је одбио захтев тужиоца у смислу одредбе члана 126. став 3. Закона о државном премеру и катастру ("Сл.гласник РС", бр. 72/09...96/15), будући да је ставом 1. наведеног члана закона предвиђено да се о захтеву за упис одлучује решењем на основу исправа и доказа поднетих уз захтев, те чињеницу да нису испуњени услови за упис забележбе у смислу члана 83. а у вези са чланом 86. став 2. тачка 2) и става 4. наведеног закона. Наводи жалбе који су истакнути од стране тужиоца да је првостепено решење од 07.09.2016. године супротно одредбама члана 126., у вези са члановима 83., 84., 85., 86., 87., 88а, 89. и 124. став 2. Закона о државном премеру и катастру, да предмет захтева представљају непокретности које су предмет реституције, на којој имовини није дозвољено било какво располагање у складу са одредбом члана 62. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, да су достављене све правно релевантне исправе за упис забележбе, које испуњавају услове за тражени упис у катастру непокретности, по основу забране располагања том имовином из члана 62. наведеног закона и да је чињеница да су предметне непокретности за које је странка поднела захтев за забележбу, управо непокретности које представљају предмет реституције довољна да првостепени орган донесе решење о упису забележбе забране отуђења и оптерећења тих непокретности, нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари, будући да је чланом 126. став 1. Закона о државном премеру и катастру, предвиђено да се о захтеву за упис одлучује решењем на основу исправа и доказа поднетих уз захтев, те чињеницу да нису испуњени услови за упис забележбе у смислу одредбе члана 83. наведеног закона, а у вези са чланом 86. став 2. тачка 2) и члана 86. став 4. истог закона. Сходно наведеном, тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку.

Одредбама члана 81. став 1. Закона о државном премеру и катастру ("Службени гласник РС", бр.72/09, 18/10), прописано је да је забележба упис којим се у катастар непокретности уписују чињенице које су од значаја за заснивање, измену, престанак или пренос стварних права на непокретности, које се односе на личност имаоца права, на саму непокретност или на правне односе поводом непокретности. Одредбом члана 82. наведеног Закона, прописано је да се забележбом врши упис чињеница које се односе на: 1) лична стања имаоца права; 2) првенствени ред за будући упис; 3) покретање спора за утврђивање права на непокретности; 4) покретање управног спора против другостепеног решења у оснивању и одржавању катастра непокретности и катастра водова; 5) покретање поступка експропријације непокретности; 6) забрану отуђења и оптерећења непокретности; 7) забрану уписа стварних права на непокретности; 8) поступак извршења; 9) побијање дужникових правних радњи; 10) заштиту природних добара; 11) остале забележбе прописане законом.

Одредбом члана 83. Закона о државном премеру и катастру прописани су општи услови за упис стварних права, предбележбе и забележбе у катастар непокретности и то постојање: 1-уписане непокретности; 2) уписаног претходника; 3) исправе за упис.

Имајући у виду да наведеним одредбама Закона о државном премеру и

катастру није предвиђен упис забележбе покретања поступка реституције, нити привремена мера забране отуђења и оптерећења непокретности у вези са покренутим поступком реституције, то је, по оцени суда, правилно нашао тужени орган да је првостепени орган правилно утврдио да нису испуњени услови за упис забележбе, али није ваљано образложио разлоге за такву одлуку.

Такође, навод тужбе да је предметни захтев у смислу одредбе члана 126. став 4. Закона о државном премеру и катастру требало да буде одбачен, а не одбијен, суд налази да је неоснован. Наиме, у време подношења захтева од стране тужиоца 10.02.2015. године, на снази су биле одредбе основног текста Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС” бр. 72/09), којим је у одредби члана 126. став 2. прописано да ако нису испуњени услови за упис, захтев се одбија, а у ставу 4. да се о упису одлучује решењем. Изменама и допунама Закона о државном премеру и катастру објављеним у “Службеном гласнику РС” бр. 96/15 од 26.11.2015. године, које су ступиле на снагу 04.12.2015. године, у одредби члана 126. став 4. прописано је да ако захтев није уредан, Служба није дужна да обавештава странку о недостацима у погледу поднетог захтева и пружених исправа, већ ће решењем одбацити захтев. Следом изнетог, правилно је првостепени орган одлучио применом одредби Закона о државном премеру и катастру које су биле на снази у време подношења захтева од стране тужиоца односно 10.02.2015. године.

Посебно су неосновани наводи тужбе да тужилац више не може поднети захтев, односно да је онемогућен да заштити своје право подношењем другог уредног захтева. Ово са разлога што је одредбом члана 13. Закона о општем управном поступку, прописано да решење против кога се не може изјавити жалба, нити покренути управни спор (правоснажно решење), а којим је странка стекла одређена права, односно којим су странци одређене неке обавезе, може се поништити, укинути или изменити само у случајевима који су предвиђени законом. Наиме, према правној природи начела правоснажности израженој у наведеној одредби закона, правоснажност стиче сваки управни акт против кога се више не може изјавити жалба нити водити управни спор, а странкама, које су правоснажним управним актом стекле неко право или им је утврђена нека обавеза, гарантује се додатна правна сигурност тиме што се таква акта могу поништити или мењати само под законом прописаним условима. При томе, могућност подношења новог захтева странке у управној ствари, у којој странка није правоснажно стекла одређено право, јер је њен захтев негативно решен, подразумева да, у смислу члана 13. Закона о општем управном поступку, такав акт није стекао материјалну правоснажност, што не искључује могућност постојања формалне правоснажности таквог акта, уколико се против њега више не може изјавити жалба или поднети тужба у управном спору.

Суд је оценио и све остале наводе тужбе, али налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења и исти су, као наводи жалбе, правилно оцењени од стране туженог органа.

У погледу навода тужиоца, којима предлаже да суд реши управну ствар, Суд налази да нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције да оспорени управни акт треба поништити, а што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.04.2019. године, III-9 У 1927/17

Записничар
Ивана Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ